

UNOFFICIAL

อนุสัญญาฉบับที่ 169

ว่าด้วยชนพื้นเมืองและประชากรที่เป็นเผ่าชนในประเทศเอกราช

(Convention concerning Indigenous and Tribal Peoples in Independent Countries)

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ซึ่งคณะประสานการของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ได้จัดให้มีการประชุมกันขึ้น ณ นครเจนีวา เป็น

การประชุมสมัยที่ 76 เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 1989 และ

ซึ่งเห็นชอบกับมาตรฐานระหว่างประเทศที่ตราอยู่ในอนุสัญญา และข้อเสนอว่าด้วยชนพื้นเมืองและประชากร

ที่เป็นเผ่าชน พ.ศ. 2500 (ค.ศ. 1957) และ

โดยระลึกถึงเงื่อนไขในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิทางเศรษฐกิจ

สังคม และวัฒนธรรม ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิของประชาชนและสิทธิทางการเมือง

รวมทั้งกลไกระหว่างประเทศต่างๆ เกี่ยวกับการป้องกันการเลือกปฏิบัติ และ

ได้พิจารณาว่าการพัฒนาที่เกิดขึ้นในกฎหมายระหว่างประเทศนับแต่ปี ค.ศ. 1957 รวมทั้งการพัฒนาสถานการณ์

ของชนพื้นเมือง และประชากรที่เป็นกลุ่มชนในทุกภูมิภาคของโลก ทำให้เป็นการเหมาะสมที่จะมีการ

ตรามาตรฐานระหว่างประเทศฉบับใหม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นโดยมุ่งหมายในการกำจัดและปรับปรุง

มาตรฐานแรงงานที่มีอยู่เดิม

ได้ตระหนักถึงความปรารถนาของประชาชนเหล่านี้ที่จะดำเนินการควบคุมสถาบันของตนเอง วิถีชีวิตของตนเอง

ตลอดจนการพัฒนาเศรษฐกิจรวมทั้งความปรารถนาที่จะรักษาและพัฒนาชื่อเสียง ภาษา และศาสนา

ของตนภายในขอบเขตประเทศที่ตนอาศัยอยู่และ

เห็นด้วยว่าประชาชนเหล่านี้ในส่วนต่างๆของโลกไม่สามารถใช้สิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในระดับเดียวกับ

ประชากรของรัฐที่ตนอาศัยอยู่ และเห็นด้วยว่ากฎหมาย ค่านิยม ประเพณี และแนวคิดของพวกเขา

ถูกกีดกันไปทุกที่ และ

ได้เรียกร้องให้มีการให้ความสนใจต่อการให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษต่อประชากรที่เป็นชนพื้นเมืองและเผ่าชน

ซึ่งมีความแตกต่างกันด้านวัฒนธรรม และความประสานสอดคล้องกันในด้านสังคมและนิเวศวิทยา

ของมนุษยชาติ และต้องให้ความสนใจในการให้ความช่วยเหลือในด้านความร่วมมือระหว่างกัน

ระหว่างประเทศ และความเข้าใจระหว่างกัน และ

ได้เห็นชอบว่าทบบัญญัติต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดขึ้นด้วยความร่วมมือของสหประชาชาติ (UN) องค์การอาหาร

และเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) องค์การด้านการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่ง

สหประชาชาติ (UNESCO) และองค์การอนามัยโลก (WHO) รวมทั้งความร่วมมือของสถาบัน

อเมริกันอินเดียน Inter-American Indian Institute ในระดับที่เหมาะสมและในด้านที่แต่ละองค์กร

สนใจและได้เห็นชอบกับการที่องค์กรต่างๆเหล่านี้จะร่วมมือกันต่อไปที่จะส่งเสริม และให้มีการ

ปฏิบัติตามทบบัญญัติเหล่านี้อย่างมั่นคงและ

ได้ตัดสินใจรับรองข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับการแก้ไขอนุสัญญาฉบับที่ 107 บางส่วนว่าด้วยชนพื้นเมือง และ

ประชากรที่เป็นเผ่าชน ค.ศ. 1957 ซึ่งเป็นหัวข้อที่ 4 ของระเบียบวาระการประชุม และ

ได้กำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปอนุสัญญาระหว่างประเทศแก้ไขอนุสัญญาว่าด้วยชนพื้นเมือง และ
 ประชากรที่เป็นเผ่าชน ค.ศ. 1957
 จึงได้รับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่าอนุสัญญาว่าด้วยชนพื้นเมืองและประชากรที่เป็นเผ่าชน ค.ศ. 1989
 เมื่อวันที่ยี่สิบเจ็ด ของเดือนมิถุนายน ของปีหนึ่งพันเก้าร้อยแปดสิบเก้า

ส่วนที่ 1 นโยบายทั่วไป

มาตรา 1

1. อนุสัญญานี้ใช้กับ
 - (ก) ประชากรที่เป็นเผ่าชนในประเทศเอกราชซึ่งมีสถานภาพทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม แยกต่างไปจากหน่วยอื่นๆของชุมชนในประเทศและสถานภาพของบุคคลเหล่านี้ได้ถูกบัญญัติไว้ทั้งหมด หรือบางส่วนด้วยขนบธรรมเนียม ประเพณี หรือกฎหมายหรือข้อบังคับพิเศษ
 - (ข) ประชาชนในประเทศเอกราชซึ่งถูกมองว่าเป็นชนพื้นเมืองโดยถือเหตุจากสืบทอดมาจากประชากรซึ่งได้อาศัยอยู่ในประเทศมาก่อน หรืออยู่ในถิ่นบนภูมิศาสตร์ซึ่งประเทศเข้าครอบครองในคราวปราบไถ่ชัยชนะหรือตกเป็นอาณานิคม หรือจากการจัดตั้งเป็นรัฐในปัจจุบัน และเป็นประชาชนซึ่งไม่คำนึงถึงสถานภาพของคนทางกฎหมายสงวนรักษาไว้ซึ่งสถาบันทางการเมืองทางเศรษฐกิจ สังคมของคนทั้งหมด หรือเพียงบางส่วน
2. เมื่อลักษณะประจำตัวที่ดีคือได้ว่าเป็นชนพื้นเมืองหรือเผ่าชนเป็นเกณฑ์พื้นฐานในการกำหนดกลุ่มซึ่งบทบัญญัติของอนุสัญญานี้นำไปใช้บังคับ
3. การใช้คำว่า "ประชาชน" ในอนุสัญญานี้ไม่ได้ใช้แสดงนัยเกี่ยวกับสิทธิซึ่งอาจติดกับคำนี้ภายใต้เงื่อนไขของกฎหมายระหว่างประเทศ

มาตรา 2

1. รัฐบาลจะต้องมีความรับผิดชอบที่จะพัฒนากิจกรรมที่เป็นระบบ โดยให้ประชาชนที่เกี่ยวข้องได้เข้าไปมีส่วนร่วมด้วย และร่วมมือกันเพื่อปกป้องสิทธิของประชาชนเหล่านี้และเพื่อประกันเกี่ยวกับบูรณภาพแห่งบุคคลเหล่านี้
2. กิจกรรมดังกล่าว จะต้องรวมมาตรการ
 - (ก) รับรองว่าสมาชิกของประชาชนเหล่านี้ จะต้องได้รับผลประโยชน์ที่เกิดจากสิทธิและโอกาสที่เท่าเทียมกันตามที่กฎหมายและข้อบังคับที่ได้ให้แก่สมาชิกประชากรคนอื่นๆในประเทศ
 - (ข) ส่งเสริมความสำนึกด้านสิทธิทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของประชาชนเหล่านี้ยิ่งขึ้นที่โดยเคารพในเอกลักษณ์ทางสังคม และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและประเพณี ตลอดจนสถาบันของพวกเขา
 - (ค) ช่วยเหลือสมาชิกของประชาชนที่เกี่ยวข้องเพื่อขจัดช่องว่างทางเศรษฐกิจสังคม ซึ่งอาจมีอยู่ระหว่างชนพื้นเมืองกับสมาชิกอื่นๆของชุมชนประเทศในลักษณะสอดคล้องกับความปรารถนาและวิถีชีวิตของเขา

มาตรา 3

1. ชนพื้นเมืองและเผ่าชนจะต้องได้รับมาตรการด้านสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพพื้นฐานอย่างเต็มที่โดยปราศจากการขัดขวางหรือการเลือกปฏิบัติทบับัญญัติของอนุสัญญาจะต้องถูกนำมาใช้โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติต่อชายและหญิง สมาชิกของประเทศเหล่านี้
2. จะต้องไม่มีการใช้รูปแบบการเกณฑ์แรงงานหรือการบีบบังคับอันเป็นการระเมิดสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพพื้นฐานของประชาชนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสิทธิที่บรรจุอยู่ในอนุสัญญานี้ด้วย

มาตรา 4

1. จะต้องมีการตรามาตรการพิเศษที่เหมาะสม เพื่อคุ้มครองบุคคล สถาบัน ทรัพย์สิน แรงงาน วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของประชาชนที่เกี่ยวข้อง
2. มาตรการพิเศษดังกล่าวจะต้องไม่เป็นการขัดขวางต่อการแสดงความต้องการหรือความปรารถนาอย่างเสรีของประชาชนที่เกี่ยวข้อง
3. การได้รับสิทธิต่างๆในฐานะเป็นพลเมืองโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติจะต้องไม่ถูกทำให้เสียหายไปด้วยวิธีการวางมาตรการพิเศษดังกล่าว

มาตรา 5

ในการนำทบัญญัติของอนุสัญญานี้มาใช้

- (ก) จะต้องตระหนักและปกป้องในด้านสังคม วัฒนธรรม ศาสนา และค่านิยม และแนวปฏิบัติของประชาชนเหล่านี้และจะต้องคำนึงถึงลักษณะของปัญหาซึ่งเผชิญหน้าพวกเขาทั้งในลักษณะเป็นกลุ่มและเอกบุคคล
- (ข) ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวในด้านค่านิยมแนวปฏิบัติ และสถาบันของประชาชนเหล่านี้จะต้องได้รับการยอมรับนับถือ
- (ค) จะต้องมีการวางนโยบายที่มุ่งบรรเทาความยุ่งยากต่างๆที่ประชาชนเหล่านี้ประสบในการเผชิญกับการดำเนินชีวิตและการทำงานแบบใหม่โดยให้ประชาชนที่เผชิญกับปัญหานั้นได้เข้ามามีส่วนร่วมและร่วมมือด้วย

มาตรา 6

1. ในการนำทบัญญัติอนุสัญญานี้มาใช้ รัฐบาลจะต้อง
 - (ก) ปรึกษาประชาชนที่เกี่ยวข้องโดยผ่านขั้นตอนดำเนินการที่เหมาะสม และโดยเฉพาะผ่านสถาบันตัวแทนของพวกเขาในกรณีที่มีการพิจารณาเกี่ยวกับมาตรการด้านกฎหมาย หรือการบริหารซึ่งจะมีผลกระทบต่อพวกเขาโดยตรง
 - (ข) จัดให้มีวิธีการซึ่งประชาชนเหล่านี้สามารถเข้ามาร่วมด้วยได้อย่างน้อยในลักษณะเช่นเดียวกับประชากรส่วนอื่นๆ โดยสามารถเข้าร่วมในระดับตัดสินใจเกี่ยวกับสถาบันและการบริหารตลอดจนมีส่วนร่วมในองค์กรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับนโยบายและแผนงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา
 - (ค) จัดให้มีวิธีการ เพื่อให้เขาได้มีการพัฒนาตัวเอง และความคิดริเริ่มอย่างเต็มที่ ทั้งนี้โดยจัดให้มีทรัพยากรที่จำเป็นสนับสนุนด้วยเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว

2. ในการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้จะต้องจัดให้มีการปรึกษาหารือและในรูปแบบที่เหมาะสมกับ
 ภาวะทะเลโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อตกลงประสบผลสำเร็จ หรือยินยอมตามมาตรการที่เสนอ

มาตรา 7

1. ประชาชนที่เกี่ยวข้องจะต้องมีสิทธิที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดลำดับขั้นตอนการพัฒนาที่มีผล
 กระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ สถาบัน และความผาสุกในด้านจิตใจ ตลอดจนพื้นที่ดินที่พวกเขาอาศัยอยู่
 และมีสิทธิที่จะควบคุมในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้พวกเขาจะต้อง
 มีส่วนร่วมในการจัดทำ การดำเนินการ และการประเมินผลตามแผนและโครงการต่างๆเพื่อการพัฒนาประเทศ
 และภูมิภาค ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อพวกเขาโดยตรง
2. การปรับปรุงสภาพชีวิตและการทำงาน ตลอดจนระดับสุขภาพและระดับการศึกษาของประชาชน
 ที่เกี่ยวข้อง โดยให้พวกเขาเข้าไปมีส่วนร่วมและให้ความร่วมมือจะต้องเป็นเรื่องลำดับแรกในแผนเพื่อการพัฒนา
 เศรษฐกิจส่วนรวมในพื้นที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ โครงการเฉพาะเพื่อการพัฒนาพื้นที่ที่เป็นปัญหาจะต้องถูกวางขึ้น
 เพื่อส่งเสริมการปรับปรุงพื้นที่ดังกล่าวให้ดีขึ้น
3. รัฐบาลจะต้องรับรองว่าจะทำการศึกษาร่วมมือกับประชาชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อประเมินผลกระทบ
 ทางสังคม ทางจิตใจ วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมต่อเขาเหล่านี้ในกิจกรรมการพัฒนาที่วางแผนไว้ ผลของการ
 ศึกษาเหล่านี้จะต้องถือเป็นเกณฑ์พื้นฐานสำหรับการดำเนินการเหล่านี้
4. รัฐบาลจะต้องกำหนดมาตรการ โดยร่วมมือกับประชาชนที่เกี่ยวข้องเพื่อคุ้มครองและสงวน
 รักษาภาวะแวดล้อมในดินแดนที่คนเหล่านี้อาศัยอยู่

มาตรา 8

1. ในการนำกฎหมายของประเทศและกฎระเบียบต่างๆ ไซ้กับประชาชนที่เกี่ยวข้องจะต้องคำนึงถึง
 ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือกฎหมายจารีตประเพณีของเขาด้วย
2. ประชาชนเหล่านี้จะต้องมีสิทธิที่จะสงวนรักษาไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณี และสถาบันของตน
 ในที่ซึ่งสิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับสิทธิพื้นฐานที่กฎหมายของประเทศกำหนด และสอดคล้องกับสิทธิมนุษยชนที่เป็น
 ที่ยอมรับกันในทุกประเทศจะต้องมีการกำหนดขั้นตอน หากจำเป็นเพื่อแก้ปัญหาข้อขัดแย้งซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการ
 ปฏิบัติตามหลักการนี้
3. การปฏิบัติตามวรรค 1 และวรรค 2 ของมาตรานี้ จะต้องไม่เป็นการจำกัดสมาชิกของประชาชน
 เหล่านี้จากการใช้สิทธิและหน้าที่ที่ให้แก่พลเมืองคนอื่นๆ

มาตรา 9

1. ในขอบเขตของการปฏิบัติตามระบบกฎหมายของประเทศ และสิทธิมนุษยชนสากล วิธีการ
 ปฏิบัติในเรื่องการฆ่าสัตว์ที่ยึดถือกันมาเป็นประเพณี โดยประชาชนที่เกี่ยวข้อง จะต้องได้รับการเคารพด้วย
2. ประเพณีของประชาชนเหล่านี้เกี่ยวกับเรื่องการลงโทษ เจ้าหน้าที่ของรัฐและศาลจะต้องนำมา
 พิจารณาด้วย หากเกี่ยวข้องกับกรณีดังกล่าว

มาตรา 10

1. ในการกำหนดบทลงโทษโดยกฎหมายทั่วไป ไร้กับสมาชิกของประชาชนเหล่านี้ จะต้องคำนึงถึงสถานะทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของเขาด้วย
2. ไร้วิธีการลงโทษมากกว่ากักขังจำคุก

มาตรา 11

การขู่บังคับให้ประชาชนที่เกี่ยวข้องทำงานใดๆ โดยเป็นการบังคับไม่ว่าจะให้ค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม จะต้องถูกห้าม และลงโทษโดยกฎหมาย ยกเว้นกรณีที่กฎหมายจะกำหนดว่ากระทำได้กับพลเมืองทุกคน

มาตรา 12

ประชาชนที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับความคุ้มครองจากการกระทำผิดต่อสิทธิของเขา และสามารถจะไร้ขั้นตอนทางกฎหมาย ทั้งในลักษณะเอกบุคคล หรือโดยผ่านองค์กรตัวแทนเพื่อการคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพต่อสิทธิเหล่านี้ควรมีการกำหนดมาตรการเพื่อรับรองว่าสมาชิกของประชาชนเหล่านี้สามารถเข้าใจและถูกทำให้เข้าใจในขั้นตอนทางกฎหมายเท่าที่จำเป็นโดยผ่านบทบัญญัติการตีความ หรือโดยวิธีการที่มีประสิทธิภาพอื่นๆ

ส่วนที่ 2 ที่ดิน

มาตรา 13

1. ในการนำบทบัญญัติส่วนนี้ของอนุสัญญาฯ มาใช้ปฏิบัติ รัฐบาลจะต้องเคารพในความสำคัญด้านวัฒนธรรม และคุณค่าทางจิตใจของประชาชนที่เกี่ยวข้องในความสัมพันธ์กับที่ดินหรือดินแดน หรือทั้ง 2 อย่าง ซึ่งเขาครอบครองอยู่ หรือไร้เพื่อการอย่างอื่น
2. การไร้คำว่า "ที่ดิน" ในมาตรา 15 และ 16 จะต้องรวมแนวคิดในเรื่องดินแดน ซึ่งครอบคลุมไปถึงสภาพแวดล้อมในที่ดินซึ่งประชาชนที่เกี่ยวข้องครอบครอง หรือไร้อยู่ด้วย

มาตรา 14

1. สิทธิการเป็นเจ้าของ และการครอบครองของประชาชนที่เกี่ยวข้องเหนือที่ดิน ซึ่งเขาครอบครองมาตามประเพณี จะต้องได้รับการยอมรับ นอกจากนี้จะต้องกำหนดมาตรการสำหรับกรณีเห็นว่าสมควร เพื่อให้ความคุ้มครองต่อสิทธิของประชาชนที่เกี่ยวข้องที่จะไร้ประโยชน์ในพื้นที่ที่พวกเขาไม่ได้ครอบครอง แต่เป็นพื้นที่ซึ่งพวกเขาได้เข้าไปอาศัยทำกิน เพื่อการยังชีพ และประกอบกิจกรรมตามประเพณีมานาน ในเรื่องนี้จะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อสถานการณ์ของประชาชนชาวมาดิกและผู้ทำการเพาะปลูกแบบย้ายที่ไปเรื่อยๆ
2. รัฐบาลจะต้องกำหนดขั้นตอนเท่าที่จำเป็น เพื่อแยกแยะพื้นที่ซึ่งประชาชนที่เกี่ยวข้องได้ครอบครองมาแต่ดั้งเดิม และเพื่อเป็นการประกันให้ความคุ้มครองในสิทธิของพวกเขาในการเป็นเจ้าของ และการปกครอง
3. ควรจะมีการกำหนดขั้นตอนที่เหมาะสมภายใต้ระบบกฎหมายของประเทศ เพื่อขจัดปัญหาการเรียกร้องที่ดินจากประชาชนที่เกี่ยวข้องนี้

มาตรา 15

1. สิทธิของประชาชนที่เกี่ยวข้องต่อทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่ในที่ดินที่เจ้าครอบครองจะต้องได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษ สิทธิดังกล่าวนี้รวมถึงสิทธิของประชาชนเหล่านี้ที่จะเข้าร่วมในการใช้ ในการบริหาร และพิทักษ์ทรัพยากรเหล่านี้
2. ในกรณีซึ่งรัฐสมาชิกกังวลความเป็นเจ้าของในทรัพยากรแร่ หรือทรัพยากรบนผิวพื้น หรือสิทธิต่อทรัพยากรอื่นๆ ที่อยู่ในที่ดินของเขารัฐบาลจะต้องจัดให้มี หรือรักษาไว้ให้มีขั้นตอนซึ่งผ่านการปรึกษาหารือกับประชาชนเหล่านี้ โดยมุ่งหมายเพื่อกำหนดให้แน่ใจว่าระดับผลประโยชน์ใดจึงถือว่าเสียหาย ก่อนการจัดทำหรืออนุญาตโครงการต่างๆ เพื่อการสำรวจ หรือการใช้ทรัพยากรดังกล่าวที่อยู่ในที่ดินของพวกเขาอย่างคึกคัก ประชาชนที่เกี่ยวข้องจะต้องสามารถมีส่วนร่วมในประโยชน์ทดแทนของกิจกรรมดังกล่าวได้ และจะต้องได้รับค่าทดแทนที่เป็นธรรมสำหรับความเสียหายใดๆ ซึ่งเขาอาจได้รับอันเนื่องจากผลของกิจกรรมดังกล่าว

มาตรา 16

1. เกี่ยวกับบรรดาค่างๆตามมาตรานี้ ประชาชนที่เกี่ยวข้องจะต้องไม่ถูกโยกย้ายออกไปจากดินแดนที่ตนครอบครอง
2. ที่ใดที่เห็นว่า ควรมีการจัดสรรที่ดินใหม่ให้แก่ประชาชนที่เกี่ยวข้องเหล่านี้ โดยถือว่าเป็นมาตรการยกเว้น การจัดสรรที่ดินดังกล่าวจะกระทำได้ก็ต่อเมื่อบุคคลเหล่านี้ได้ให้ความยินยอมหากที่ใดไม่ได้มีการยินยอม การจัดสรรที่ดินดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ด้วยวิธีการที่เหมาะสมเท่านั้น อาจโดยทางกฎหมาย ข้อบังคับของประเทศ รวมถึงการสอบถามประชามติ ซึ่งให้โอกาสการแสดงออกของประชาชนที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เมื่อใดที่กระทำได้ ประชาชนเหล่านี้ย่อมมีสิทธิที่จะกลับไปยังที่ที่อยู่มาแต่เดิมได้ทันทีที่พื้นที่ที่มีการจัดสรรใหม่นั้นเล็กรวไป
4. หากการกลับไปสู่พื้นที่ดั้งเดิมกระทำไม่ได้ อาจจะกำหนดไว้โดยข้อตกลงหรือในกรณีไม่มีข้อตกลงดังกล่าว อาจผ่านขั้นตอนเหมาะสมอื่นๆ ประชาชนเหล่านี้จะต้องได้รับการกำหนดให้ได้รับที่ดินที่มีคุณภาพ และมีสถานภาพทางกฎหมายอย่างน้อยเท่ากับที่ดินที่เขาเคยครอบครองมาก่อนเหมาะสมต่อความต้องการในปัจจุบัน และการพัฒนาในอนาคต หากประชาชนที่เกี่ยวข้องแสดงความต้องการได้รับการทดแทนเป็นจำนวนเงินหรือสิ่งของเขาจะต้องได้รับการทดแทน ภายใต้หลักประกันที่เหมาะสม
5. บุคคลที่ได้รับการจัดสรรที่อยู่ใหม่ จะต้องได้รับการทดแทนสำหรับความสูญเสีย หรือความเสียหายอย่างเต็มที่

มาตรา 17

1. ขั้นตอนที่จัดทำขึ้นโดยประชาชนที่เกี่ยวข้องสำหรับการถ่ายทอดสิทธิในที่ดินในบรรดาสมาชิกของประชาชนเหล่านี้จะต้องได้รับการเคารพ
2. ประชาชนที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการปรึกษาหารือ เมื่อใดก็ตามที่มีการพิจารณาถึงความสามารถของพวกเขาที่จะโอนที่ดินของเขา หรือมีฉันทนถ่ายทอดสิทธิของเขาให้ออกไปนอกชุมชนของทางพวกเขาเอง

3. บุคคลที่มีได้เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนเหล่านี้จะต้องถูกห้ามจากการแสวงหาประโยชน์จาก ประเพณีของบุคคลเหล่านี้ หรือแสวงหาประโยชน์จากความไม่เข้าใจในกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับสมาชิกของ ประชาชนเหล่านี้ในเรื่องการเป็นเจ้าของ การครอบครอง หรือการใช้ที่ดินที่เป็นส่วนหนึ่งของคนเหล่านี้

มาตรา 18

จะต้องมีการกำหนดบทลงโทษ โดยทางกฎหมายสำหรับการบุกรุกที่ดิน หรือใช้ที่ดิน โดยประชาชน ที่เกี่ยวข้องอย่างผิดกฎหมาย และรัฐบาลจะต้องวางมาตรการเพื่อป้องกันการบุกรุกดังกล่าว

มาตรา 19

โครงการเกี่ยวกับไร่นา และที่ดินแห่งชาติ จะต้องใช้ปฏิบัติต่อประชาชนที่เกี่ยวข้องโดยเท่าเทียมกับโกรง การที่ใช้กับประชากรในสาขาอื่นๆ ในเรื่อง

- (ก) บทบัญญัติเกี่ยวกับที่ดินที่มากพอสำหรับประชาชนเหล่านี้ เมื่อบุคคลเหล่านี้ไม่มีที่ดินที่จำเป็นสำหรับการ ยังชีพเท่าที่จำเป็น หรือเพื่อรองรับการเพิ่มขึ้นของจำนวนสมาชิก
- (ข) บทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการส่งเสริมการพัฒนาที่ดิน ที่พวกเขาเป็นเจ้าของครอบครองอยู่แล้ว

ส่วนที่ 3 การรับคนเข้าทำงาน และเงื่อนไขการจ้างงาน

มาตรา 20

1. รัฐบาลจะต้องภายใต้ข้อบ่งชี้กฎหมายและข้อบังคับของประเทศ และโดยความร่วมมือของ ประชาชน ควบคุมการพิเศษขึ้นเพื่อรับรองความคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการรับคนเข้าทำงาน และเงื่อนไขการจ้างงานของคนงานที่เป็นส่วนหนึ่งของบุคคลเหล่านี้ ในข้อบ่งชี้ว่าคนงานนั้น ไม่ได้รับความ คุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพจากกฎหมายที่ใช้กับคนงานโดยทั่วไป
2. รัฐบาลจะต้องทำทุกสิ่งเพื่อป้องกันการเลือกปฏิบัติระหว่างคนงานที่เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนที่ เกี่ยวข้องกับคนงานอื่นๆ โดยเฉพาะในเรื่อง
 - (ก) การได้รับการจ้างงาน รวมถึงการจ้างงานฝีมือ ตลอดจนมาตรการเพื่อส่งเสริม และความก้าวหน้า
 - (ข) ได้รับค่าตอบแทนเทียบกันสำหรับงานที่มีค่าเท่ากัน
 - (ค) ได้รับความช่วยเหลือทั้งด้านสังคม และการรักษาพยาบาล ความปลอดภัยและสุขภาพในงานอาชีพ ประโยชน์ทดแทนด้านความมั่นคงทางสังคม และประโยชน์ทดแทนเกี่ยวกับงานอาชีพต่างๆ ตลอดจน เลหะสถาน
 - (ง) สิทธิในการสมาคม และเสรีภาพเกี่ยวกับการประกอบกิจกรรมของสหภาพแรงงานที่ชอบด้วยกฎหมาย และสิทธิที่จะเข้าร่วมการเจรจาต่อรองร่วมกับนายจ้างหรือองค์กรนายจ้าง
3. มาตรการที่ตราขึ้น จะรวมถึงมาตรการเพื่อรับรอง
 - (ก) ว่าคนงานที่เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนที่เกี่ยวข้อง อันรวมถึงคนงานตามฤดูกาล คนงานที่ไม่มียาน ประจำ (casual work) ตลอดจนคนงานอพยพในงานเกษตรกรรม และการจ้างงานอื่นๆ ตลอดจนพวก ซึ่งรับจ้างจากผู้รับเหมาแรงงานจะต้องได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายของประเทศ และแนว ปฏิบัติซึ่งให้แก่คนงานคนอื่นๆ ในสาขางานเดียวกัน และรับรองว่าพวกเขาจะต้องได้รับการเข้าถึง

- สิทธิของเขา ตามกฎหมายแรงงาน และแจ้งถึงวิธีการแก้ไขที่เป็นประโยชน์กับเขา
- (ข) รับรองว่าคนงานที่เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนเหล่านี้จะไม่ถูกปล่อยให้อยู่ในสถานที่ทำงานที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของเขา โดยเฉพาะการทำงานที่มีการใช้ยาฆ่าแมลงหรือสารพิษอื่นๆ
- (ค) รับรองว่าคนงานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประชาชนเหล่านี้ไม่ถูกปล่อยให้อยู่ในระบบการรับคนเข้าทำงานแบบบังคับ อันรวมถึงแรงงานผูกมัด และการตอบแทนหนี้สินด้วยการใช้แรงงานรูปแบบต่างๆ
- (ง) รับรองว่าคนงานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประชาชนเหล่านี้ควรได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกัน และได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมในด้านการมีงานทำ ทั้งชายและหญิง และได้รับความคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติทางเพศ
4. จะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อการจัดตั้งการบริการตรวจแรงงานที่พอเพียงในพื้นที่ซึ่งคนงานที่เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนที่เกี่ยวข้องรับจ้างทำงานโดยได้รับค่าจ้าง ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญาส่วนนี้

ส่วนที่ 4 การฝึกอบรมวิชาชีพ หัตถกรรม และอุตสาหกรรมท้องถิ่น

มาตรา 21

สิทธิของประชาชนที่เกี่ยวข้อง จะต้องมีโอกาสที่จะได้รับมาตรการการฝึกอบรมวิชาชีพเท่าเทียมกับพลเมืองคนอื่นๆ

มาตรา 22

1. จะต้องกำหนดมาตรการขึ้นเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมโดยสมัครใจของสมาชิกของประชาชนที่เกี่ยวข้องในโครงการต่างๆ ของการฝึกอบรมวิชาชีพ
2. เมื่อใดก็ตามที่โครงการต่างๆ ของการฝึกอบรมวิชาชีพไม่สามารถสนองความต้องการของประชาชนที่เกี่ยวข้อง รัฐบาลโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนเหล่านี้ จะต้องรับรองว่า จะมีการกำหนดโครงการฝึกอบรมพิเศษ และจัดอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้
3. โครงการฝึกอบรมพิเศษใดๆ จะต้องวางอยู่บนพื้นฐานของสถานะทางเศรษฐกิจ สภาพสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนความต้องการที่สามารถนำมาใช้ได้ของประชาชนที่เกี่ยวข้อง การศึกษาใดๆ ที่กระทำขึ้นตามโครงการพิเศษนี้ จะต้องได้รับการดำเนินการ โดยมีความร่วมมือของประชาชนเหล่านี้ร่วมด้วยซึ่งอาจให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการจัดองค์กร และการปฏิบัติโครงการดังกล่าว และหากที่ใดที่สามารถกระทำได้จะต้องคอยๆ กระทำการให้ประชาชนเหล่านี้มีความรับผิดชอบต่อองค์กร และการปฏิบัติงานของโครงการฝึกอบรมพิเศษดังกล่าว ทั้งนี้โดยความสมัครใจของพวกเขา

มาตรา 23

1. หัตถกรรม อุตสาหกรรมท้องถิ่น และชุมชน ตลอดจนการยังชีพอย่างประหยัด และกิจกรรมทางประเพณีของประชาชนที่เกี่ยวข้อง เช่นการล่าสัตว์ ตกปลา ดักสัตว์ จะต้องได้รับการระลึกถึงว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญในการธำรงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม การพึ่งตนเอง และการพัฒนาตามแบบอย่างของพวกเขา รัฐบาล

โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนเหล่านี้จะต้องรับรองว่ากิจกรรมเหล่านี้จะได้รับการส่งเสริมและถูกทำให้มั่นคง ยั่งยืน

2. ตามความต้องการของประชาชนที่เกี่ยวข้อง ความช่วยเหลือด้านวิชาการและการเงินที่เหมาะสม จะต้องถูกจัดสรรให้เท่าที่กระทำได้ โดยคำนึงถึงเทคโนโลยีที่เคยยึดถือกันมา และลักษณะวัฒนธรรมของประชาชนเหล่านี้ ตลอดจนความสำคัญของการพัฒนาอย่างไม่ลดละ และเท่าเทียมกับส่วนอื่นๆ

ส่วนที่ 5 ความมั่นคงทางสังคม และสุขภาพ

มาตรา 24

แผนความมั่นคงทางสังคม จะต้องค่อยๆขยายให้ครอบคลุมประชาชนที่เกี่ยวข้องและโซ่โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติต่อพวกเขา

มาตรา 25

1. รัฐบาลจะต้องรับรองว่าจะมีการบริการด้านสุขภาพอย่างพอเพียงให้แก่ประชาชนที่เกี่ยวข้องหรือจะต้องจัดหาทรัพยากรให้แก่พวกเขาเหล่านี้เพื่อให้พวกเขาสามารถกำหนด และให้บริการดังกล่าว ภายใต้ความรับผิดชอบและการควบคุมของพวกเขาตนเองได้ ทั้งนี้เพื่อให้พวกเขาได้มีมาตรฐานด้านสภาพร่างกาย และจิตใจอยู่ในระดับสูงสุด
2. การบริการสุขภาพ เท่าที่ขอบเขตจะกระทำได้จะต้องทำเพื่อชุมชนโดยการบริการเหล่านี้จะต้องได้รับการวางแผน และการบริหารโดยการร่วมมือกับประชาชนที่เกี่ยวข้อง และจะต้องคำนึงถึงสภาพ เศรษฐกิจ ภูมิศาสตร์สังคม และวัฒนธรรมของเขา ตลอดจนการดูแลเลี้ยงดูตามประเพณี การบำบัดรักษาและการ ฟื้นฟู
3. ระบบการดูแลสุขภาพจะต้องเน้นไปในด้านการฝึกอบรม และการจ้างคนงานท้องถิ่นที่มีความรู้ด้านสุขภาพชุมชน และมุ่งไปที่การดูแลสุขภาพขั้นต้นขณะที่สร้างไว้ซึ่งการเชื่อมโยงกับการบริการดูแลสุขภาพในระดับอื่นๆ
4. บทบัญญัติของการบริการสุขภาพดังกล่าวจะต้องรวมกันกับมาตรการทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมอื่นๆในประเทศ

ส่วนที่ 6 การศึกษาและวิธีการสื่อสาร

มาตรา 26

จะต้องกำหนดมาตรการเพื่อรับรองว่าสมาชิกของประชาชนที่เกี่ยวข้องมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาในทุกระดับอย่างน้อย โดยเท่าเทียมกับชุมชนที่เหลือในประเทศ

มาตรา 27

1. โครงการการศึกษา และการบริหารสำหรับประชาชนที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการพัฒนาและดำเนินการโดยความร่วมมือกับประชาชนเหล่านี้ เพื่อกล่าวถึงความต้องการพิเศษของพวกเขา และจะต้อง

รวบรวมประวัติศาสตร์ ความรู้ และเทคโนโลยี ค่านิยม ตลอดจนความปรารถนาค้นวัฒนธรรม เศรษฐกิจ สังคมของพวกเขาเข้าด้วยกัน

2. เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องรับรองให้มีการฝึกอบรมสมาชิกของประชาชนเหล่านี้ รวมทั้งให้พวกเขาเข้าร่วมในการจัดทำ และดำเนินโครงการการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อโยกย้ายความรับผิดชอบในการดำเนินโครงการเหล่านี้ไปให้ประชาชนเหล่านี้ดำเนินการเองในภายหน้า หากเหมาะสม
3. นอกจากนี้รัฐบาลจะต้องรับรองสิทธิของประชาชนเหล่านี้ในทางจัดตั้งสถาบันการศึกษาและสิ่งอำนวยความสะดวกของตนเองโดยกำหนดว่าสถาบันดังกล่าวจะต้องจัดตั้งโดยสนองมาตรฐานขั้นต่ำที่เจ้าหน้าที่ของรัฐบัญญัติไว้โดยปริกษาหรือกับบุคคลเหล่านี้ทั้งนี้จะต้องกำหนดทรัพยากรที่เหมาะสมสำหรับจุดประสงค์นี้ด้วย

มาตรา 28

1. บรรดาบุตรของประชาชนที่เกี่ยวข้องหากที่ใดปฏิบัติได้จะต้องถูกสั่งสอนให้อ่านและเขียนภาษาพื้นเมืองของตนเอง หรือภาษาที่ใช้กันโดยทั่วไปในกลุ่มที่เด็กๆอยู่ หากไม่สามารถกระทำได้ เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องพยายามทำการปริกษาหรือกับประชาชนเหล่านี้เพื่อให้มีการตรามาตรการขึ้นโดยมุ่งหมายให้จุดประสงค์นี้ประสบความสำเร็จ
2. จะต้องกำหนดมาตรการที่พอเพียง เพื่อรับรองว่าประชาชนเหล่านี้มีโอกาสที่จะได้รับความรู้ในภาษาของประเทศตนอย่างสมบูรณ์ หรือภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการของประเทศภาษาใดภาษาหนึ่ง
3. จะต้องกำหนดมาตรการที่จะส่งเสริมการปริกษา และส่งเสริมการพัฒนาและการศึกษาภาษาพื้นเมืองในประชาชนที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 29

การให้ความรู้ทั่วไปตลอดจนความชำนาญงาน ซึ่งจะช่วยบุตรของประชาชนที่เกี่ยวข้องนี้ให้สามารถมีส่วนร่วมได้อย่างเต็มที่และโดยเท่าเทียมกันในชุมชนของตนเอง ตลอดจนในชุมชนของประเทศก็ควรจะมุ่งการศึกษาไปยังประชาชนเหล่านี้ด้วย

มาตรา 30

1. รัฐบาลจะต้องตรามาตรการที่เหมาะสมกับประเพณี และวัฒนธรรมของประชาชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เขารู้ถึงสิทธิและหน้าที่ของเขา โดยเฉพาะเกี่ยวกับแรงงาน โอกาสทางเศรษฐกิจ การศึกษา และเรื่องสุขภาพ สวัสดิการสังคม และสิทธิของเขาที่พึงได้จากอนุสัญญาฉบับนี้
2. ถ้าจำเป็นสิ่งนี้อาจจะกระทำได้โดยวิธีการแปลเป็นภาษาเขียนและโดยผ่านวิธีการสื่อสารในภาษาของประชาชนเหล่านี้

มาตรา 31

จะต้องกำหนดมาตรการทางการศึกษาขึ้นในทุกภาคของชุมชนในประเทศและโดยเฉพาะในบรรดาพวกซึ่งส่วนใหญ่ติดต่อกับประชาชนที่เกี่ยวข้องโดยตรง โดยมีจุดประสงค์เพื่อลอคคิตีที่พวกเขาเหล่านี้เองมีอยู่เกี่ยว

กับประชาชนเหล่านี้ ในที่สุดจะต้องมีความพยายามเพื่อรับรองว่าตำราเรียนทางประวัติศาสตร์ และปัจจัยทางการศึกษาอื่นๆ จะต้องกำหนดในลักษณะเป็นธรรม ละเอียดละเอียด และให้ความรู้ในด้านสังคม และวัฒนธรรมของประชาชนเหล่านี้ด้วย

ส่วนที่ 7 การติดต่อและการร่วมมือข้ามเขต

มาตรา 32

รัฐบาลจะต้องวางมาตรการที่เหมาะสม รวมทั้งใช้วิธีการข้อตกลงระหว่างประเทศในการทำให้การติดต่อและการร่วมมือกันระหว่างชนพื้นเมือง และประชาชนที่เป็นเผ่าชนซึ่งอยู่คนละเขตกันเป็นไปได้โดยง่ายอันรวมถึงการร่วมมือติดต่อกันในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม จิตใจและสิ่งแวดล้อม

ส่วนที่ 8 การบริการงาน

มาตรา 33

1. หน่วยงานของรัฐซึ่งรับผิดชอบในเรื่องที่ครอบคลุมอยู่ในอนุสัญญาจะต้องรับรองว่าหน่วยงานหรือกลไกที่เหมาะสมที่มีอยู่จะเป็นผู้บริหารโครงการที่มีผลกระทบต่อประชาชนที่เกี่ยวข้องและจะต้องรับรองว่าหน่วยงานหรือกลไกนั้นมีวิธีการที่จำเป็นที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างเหมาะสม
2. โครงการเหล่านี้จะต้องรวมถึง
 - (ก) การวางแผน การประสานงาน การบริหาร และการประเมินผลเกี่ยวกับมาตรการต่างๆ ที่กำหนดในอนุสัญญาดังนี้ โดยร่วมมือกับประชาชนที่เกี่ยวข้อง
 - (ข) การเสนอมาตรการทางกฎหมาย และมาตรการอื่นๆ ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ และการตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดโดยร่วมมือกับประชาชนที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ 9 บทบัญญัติทั่วไป

มาตรา 34

ลักษณะและขอบเขตของมาตรการที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ผลต่ออนุสัญญาดังนี้จะต้องถูกกำหนดในลักษณะยืดหยุ่น โดยคำนึงถึงลักษณะสภาพการณ์ของแต่ละประเทศ

มาตรา 35

การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาดังนี้จะต้องไม่มีผลกระทบในงานเป็นปฏิปักษ์ต่อสิทธิและผลประโยชน์ต่อประชาชนที่เกี่ยวข้องตามอนุสัญญาและข้อแนะนำฉบับอื่น รวมกลไกระหว่างประเทศ ตามสนธิสัญญาหรือตามกฎหมายภายในประเทศ คำพิพากษาของศาล ขนบธรรมเนียมหรือข้อตกลงต่างๆ

ส่วนที่ 10 บทส่งท้าย

มาตรา 36

อนุสัญญาฉบับนี้แก้ไขอนุสัญญาว่าด้วยชนพื้นเมือง และประชากรผู้เปราะบาง พ.ศ. 2500 (ค.ศ. 1957)

วันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ : วันที่ 5 กันยายน ค.ศ. 1991

C:\C169tha1.doc